

Arrest

nr. 129 679 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Dawlatabad (provincie Faryab). U bent een Turkmeen van etnische origine.

Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende: Toen de Taliban aan de macht kwamen, vluchtte u samen met uw broer en ouders naar Pakistan. Jullie verbleven er vier en een half jaar in een vluchtelingenkamp. Na het aantreden van de regering Karzai wilden jullie niet naar Afghanistan terugkeren omdat Abdul Rashid Dostum in het noorden van het land de macht uitoefende en omdat uw broer bij de troepen van generaal Malik tegen hem had gestreden. Toen jullie een jaar later via Mullah H.(...) van Z.(...) O.(...) vernamen dat de situatie veilig was omdat hij als hoofd van de Turkmenen jullie bescherming kon verlenen, besloten jullie terug te keren naar jullie geboortestreek in Afghanistan.

Gedurende twee en een half jaar kenden jullie geen problemen. Dan begonnen twee commandanten van Dostum – N.(...) en A.(...) A.(...) - te strijden tegen Z.(...) O.(...), die de strijd verloor en moest vluchten. Ondertussen waren er ook gevechten tussen de troepen van generaal Malik en die van Abdul Rashid Dostum in het district Shirin Tagab. Uw broer werd hierbij gevangen genomen en uw vader verkocht zijn winkels om uw broer vrij te kopen. Daarna kenden jullie geen bijzondere problemen meer.

Op 1 “dalwa” 1385 (21/01/2007) organiseerde A.(...) B.(...), een vertegenwoordiger van de Turkmenen, een demonstratie tegen Abdul Rashid Dostum in de stad Sheberghan. Zowel de commandanten en aanhangers van A.(...) B.(...) als die van Dostum werden gearresteerd. Twee of drie dagen later werd uw broer opgepakt. Een week later informeerde uw vader naar hem in het districtskantoor, waar hij te horen kreeg dat jullie aanhangers waren van A.(...) B.(...) en van generaal Malik en dat jullie mensen probeerden op te zetten tegen hen. Ze wisten niet waar uw broer was.

Een tijd later kwamen twee gewapende mannen een huiszoeking houden. Ze hadden vernomen dat jullie iemand verborgen hielden. Bij de huiszoeking vonden ze een wapen van uw broer. Ze dachten dat er meer wapens in huis waren en dat jullie geld bijhielden voor generaal Malik en voor Akbar Bai. Het kwam tot een ruzie met uw vader en ze schoten hem dood met het aangetroffen wapen. De volgende dag begroeven jullie uw vader.

Twee of drie dagen na de begrafenis kwam een gewapende man bij u thuis naar u vragen. U was niet thuis. Uw oom aan moederszijde en uw moeder raadden u aan te vluchten. U trok naar een vriend in Kabul. Naar het nabijgelegen Sheberghan kon u niet vluchten omdat Dostum daar aan de macht was.

Samen met uw vriend consulteerde u de raad van Turkmenen, maar zij konden u voorlopig niet helpen. U kreeg een brief van uw oom waarin stond dat uw zus zelfmoord had gepleegd en dat u werd gezocht omwille van de daden van uw broer. Uw oom raadde u aan naar het buitenland te vluchten.

Twee of drie dagen na uw aankomst in Kabul vluchtte u naar Peshawar, Pakistan. U verbleef er een twintigtal dagen bij een vriend. U regelde een smokkelaar die u de nodige documenten bezorgde om naar Europa te vluchten. U nam het vliegtuig in Peshawar. Na één tussenstop in een u onbekende plaats arriveerde u in een onbekend land. U bracht er één nacht door. De volgende dag nam u de auto naar België waar u op 12/03/2007 aankwam en op 14/03/2007 een eerste asielaanvraag indiende.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 06/11/2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest 7649 van 22/02/2008 een gelijkaardige beslissing. Uw beroep hiertegen werd op 10/04/2008 door de Raad van State verworpen.

Op 08/06/2012 diende u in het gesloten centrum te Merksplas een tweede asielaanvraag in. U legde toen een kieskaart van 2003-2004 voor. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 13 quater). U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 20/01/2014 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. In het kader van een voorafgaand onderzoek van uw nieuwe asielaanvraag werd u op 26/02/2014 gehoord door het CGVS. U verwijst nogmaals naar de problemen die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u enkele documenten voor. Het betreft een brief van uw moeder en de mensen in uw dorp die stellen dat het niet veilig is voor u om daar terug te keren en een exemplaar van de krant Metro waarin een foto staat waarop u staat afgebeeld tijdens een actie van demonstrerende Afghanen. Tijdens het gehoor verwijst u ook naar een document dat u al eerder voorlegde en dat nog niet door het CGVS werd beoordeeld, met name een kopie van een kieskaart die aantoont dat u uw stem uitbracht naar aanleiding van presidentsverkiezingen in Afghanistan.

Het CGVS besliste op 13 maart 2014 deze derde asielaanvraag in overweging te nemen.

Tijdens uw gehoor van 17 april 2014 legt u ook nog een brief van een streekgenoot die u in België tegenkwam, voor.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u, naar aanleiding van uw derde asielaanvraag, de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Dawlatabad. Het CGVS achtte het niet geloofwaardig dat u na het aantreden van Karzai naar Afghanistan terugkeerde en wees daarbij op uw zeer beperkte kennis over Afghanistan en over de regio waar u zou hebben gewoond.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Deze beslissing en beoordeling van het CGVS werd door de RvV bevestigd. De RvV stelde vast dat u uw nationaliteit en identiteit niet geloofwaardig maakte en wees daarbij onder meer op de vaststelling dat u niet beschikt over de minimale vereiste kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan die van u persoonlijk redelijkerwijs verwacht kan worden.

Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen. De beslissing van de RvV heeft aldus kracht van gewijsde. Tijdens het voorafgaand onderzoek van uw derde asielaanvraag is nogmaals duidelijk geworden dat uw verblijf in de provincie Faryab niet geloofwaardig is. U stelt nu dat er tijdens de eerste asielprocedure heel wat fout liep en dat dit grotendeels aan de tolk te wijten was. Dat er een communicatieprobleem zou zijn geweest tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, heeft u echter niet opgeworpen in uw verzoekschrift van 20/11/2007, gericht aan de RvV, niettegenstaande u hiertoe ruimschoots de gelegenheid had. U stelde bij monde van uw advocaat dat u weinig kennisvragen kon beantwoorden en argumenteerde daarbij onder meer dat u geen gedegen opleiding genoot en niet geïnteresseerd was in politiek.

Het is zeer merkwaardig dat u heden beweert dat u, in tegenstelling tot wat in de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS geschreven staat, tijdens de eerste asielprocedure wél wist hoe de Afghaanse munteenheid heet (CGVS, p.3), hoe de naam van de politieke partij van uw beweerde vijand Dostum heet (CGVS, p.3,4) en hoe de volledige naam van commandant Malik luidt (CGVS, p.5).

Het gehoorverslag van 28/09/2007 toont duidelijk aan dat u destijds niet op de hoogte bleek van deze en andere zaken en laat geen ruimte voor interpretatie. Nogmaals, ook de RvV oordeelde in beroep dat u "niet beschikt over de minimale vereiste kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan die van u persoonlijk redelijkerwijs verwacht kan worden".

Voorts dient heden te worden gewezen op volgende tegenstrijdigheid. Terwijl u tijdens de eerste asielprocedure nog verklaarde dat u pas één jaar na het aantreden van Karzai naar Afghanistan terugkeerde, beweert u nu dat u wellicht in 2001 en net na de val van het Talibanregime naar Faryab bent teruggegaan (CGVS, p.3). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het tijdstip waarop u zich opnieuw in Afghanistan zou hebben gevestigd, toont eens te meer aan dat aan uw beweerde terugkeer én bovendien naar Faryab, geen geloof kan worden gehecht en uw nieuw aangebrachte elementen wat dit betreft geen ander licht werpen op de eerdere appreciatie van uw asielmotieven.

U verklaart dat u een bewijs heeft voor uw verblijf in Afghanistan en u legt een kopie van een kieskaart voor. Vooreerst dient opgemerkt dat u dit document al heeft neergelegd bij de DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag en dat de DVZ toen oordeelde dat u dit stuk al eerder had kunnen neerleggen en bijgevolg niet in overweging kon worden genomen. In het algemeen kan vervolgens door het CGVS worden gesteld dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat zeker niet het geval is gebleken. Bovendien toont de bij het administratief dossier gevoegde informatie aan dat frauduleuze Afghaanse (identiteits)documenten op eenvoudige manier kunnen worden verkregen. Verder kunnen nog enkele bedenkingen bij dit document - dat slechts een kopie betreft - worden geformuleerd. Zo stelt u dat u met deze kaart uw stem uitbracht bij de presidentsverkiezingen en dat de mensen gedwongen werden voor Dostum te kiezen (CGVS, p.3). Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS bleek evenwel dat u zelfs niet zeker wist of Dostum deelnam aan deze verkiezingen. Wat meer is, u stelde zelfs letterlijk: "ik weet niets van verkiezingen" (CGVS, 28/09/2007, p.9). Dat u heden een kieskaart voorlegt die u zou hebben bewaard als herinnering aan deze presidentsverkiezingen (CGVS, p.2), waarvan u überhaupt niks wist, komt dan ook bijzonder ongeloofwaardig over.

De brief van uw moeder betreft een slordig, handgeschreven document met onduidelijke stempel. Dergelijk document van een dicht familielid, met bijzonder gesolliciteerde inhoud, herstelt uw geloofwaardigheid niet. Hetzelfde geldt voor de brief van de streekgenoot die u in België tegenkwam en die stelt dat u problemen zal kennen mocht u terugkeren naar Afghanistan (CGVS 17/4/14 vraag 3). Dit getypte document kan door eender wie, eender waar en eender wanneer opgesteld zijn. Dit kan bezwaarlijk als een objectief bewijs beschouwd worden. Het artikel en de foto in de krant Metro tonen louter aan dat u aan een actie heeft deelgenomen maar geeft nergens aan dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Uit uw administratief dossier blijkt tot slot dat u in het kader van een procedure tot regularisatie een (kopie van een) Afgaans paspoort heeft voorgelegd dat in 2002 in Faryab zou zijn afgeleverd. Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter dat u nooit een eigen paspoort gehad heeft (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, 18/04/2007, punt 20). Dit geeft aan dat het paspoort dat u voorlegt wellicht een vals document betreft of een document betreft dat u via corruptie heeft kunnen verkrijgen (zei informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

U werd tijdens de gehoren van 26 februari 2014 en van 17 april 2014 door het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Faryab en in Afghanistan (CGVS 17/04/14 vragen 4-7). U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen (in Afghanistan of daarbuiten) voor uw komst naar België. Er werd voorts telkenmale benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiaire beschermde te ontzeggen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen en te zeggen van waar u afkomstig bent en waar u heeft verbleven. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Desondanks bleef u volharden in de door u afgelegde verklaringen in verband met uw problemen en uw recente herkomst en die ongeloofwaardig werden bevonden.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar een origineel document van de UNHCR dat aan het verzoekschrift werd toegevoegd waaruit blijkt dat hij op 10 oktober 2001 met zijn familie Pakistan heeft verlaten en terugkeerde naar de provincie Faryab. Dit document, dat bezwaarlijk van enige vervalsing kan worden beticht, toont dan ook duidelijk aan dat verzoeker wel degelijk de waarheid heeft gesproken tijdens zijn interviews. Daarnaast stelt verzoeker dat de authenticiteit van zijn kieskaart nooit werd onderzocht. Tevens wordt verzoekers asielrelaas bevestigd door de dorpsoudsten van het district Dawlat Abad in de provincie Faryab.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt resoluut dat hij afkomstig is uit de provincie Faryab, zoals blijkt uit alle stukken die hij bij zijn asielaanvragen heeft ingediend. Overigens, zelfs indien verzoeker voor zijn vertrek naar België niet in zijn land van herkomst zou hebben verbleven, dan nog mag zulks niet het determinerend criterium uitmaken of men in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming. Al te gemakkelijk wordt aangenomen dat verzoeker mogelijks buiten zijn land van herkomst heeft gewoond. Tot op vandaag zijn er aanslagen en doden te betreuren in de provincie Faryab.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een document van de UNHCR en een brief van de dorpsoudsten van het district Dawlat Abad in de provincie Faryab.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 31 oktober 2007 afgewezen omdat (i) geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde terugkeer van verzoeker uit Pakistan naar zijn geboortestreek een jaar na het aantreden van president Karzai; (ii) verzoeker het antwoord schuldig bleef op de meeste controlevragen waarvan kan worden verwacht dat een gewone Afghaan uit zijn regio ze zou kunnen beantwoorden; (iii) verzoeker geen begin van bewijs kon neerleggen dat hij daadwerkelijk is teruggekeerd na zijn verblijf in Pakistan; (iv) verzoeker ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de documenten waarmee hij naar Europa reisde; (v) de nood aan subsidiaire bescherming niet op een correcte wijze kan worden ingeschat doordat verzoeker zijn afkomst en verblijfplaatsen niet aannemelijk kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 7649 van 22 februari 2008. In dit arrest werd vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maakt, doordat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn reisdocumenten en niet over de minimale vereiste kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan beschikt die redelijkerwijze kan verwacht worden. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd op 10 april 2008 verworpen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn derde asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker stelt slechts dat er tijdens zijn eerste asielprocedure problemen waren met de tolk (stuk 13, gehoorverslag, p. 2, 3, 8, 10; stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Dit is echter een loutere post factum verklaring van verzoeker. De Raad stelt vast dat aan het begin van het gehoor op 28 september 2007 werd verduidelijkt dat eventuele problemen gemeld moeten worden (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 1). Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat er problemen waren met de tolk. Tevens antwoordde verzoeker op het einde van het gehoor op de vraag of hij nog iets toe te voegen had dat hij alles gezegd had en de tijd had om het te vertellen (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 15). Bovendien heeft verzoeker geenszins problemen met de tolk opgeworpen in zijn verzoekschrift van 19 november 2007 voor de Raad. Verder stelt verzoeker dat hij wel kon antwoorden op de vragen naar de Afghaanse munteenheid, de naam van de politieke partij van Dostum, de volledige naam van commandant Malik en het Afghaanse nieuwjaar (stuk 13, gehoorverslag, p. 3, 4, 5, 9, 10). Uit het gehoorverslag in het kader van de eerste asielaanvraag blijkt echter duidelijk dat verzoeker het antwoord op deze vragen niet wist en dit ook telkens expliciet zo stelde (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 7, 10, 11). Deze vaststellingen zijn dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2007 en het arrest van de Raad van 22 februari 2008 blijkt duidelijk dat verzoeker niet over de minimale vereiste kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan beschikte die redelijkerwijze van hem kon verwacht worden.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van een regularisatieaanvraag een Afghaans paspoort heeft voorgelegd (stuk 18). Nochtans verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag nooit een paspoort te hebben gehad (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de authenticiteit van de kieskaart die hij heeft neergelegd niet werd onderzocht, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker slechts een fotokopie van dit document heeft neergelegd. Aan gemakkelijk

door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarnaast stelt de Raad vast dat in het kader van de tweede asielaanvraag, die niet in overweging werd genomen, reeds werd geoordeeld dat verzoeker dit document eerder had kunnen neerleggen. Bovendien stelde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat verzoeker expliciet dat hij niets afwist van verkiezingen (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag plots een kieskaart neerlegt en beweert met deze kaart zijn stem te hebben uitgebracht bij de presidentsverkiezingen (stuk 13, gehoorverslag, p. 3). Tevens stelt verzoeker dat hij toen onbewust voor Dostum stemde, maar dit pas enkele jaren besepte (stuk 13, gehoorverslag, p. 3). Bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker echter nog dat hij niet wist of Dostum deelnam aan de verkiezingen (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 9).

2.7. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Wat betreft het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde document van de UNHCR, stelt de Raad vast dat de info op dit document in strijd is met verzoekers verklaringen. Volgens dit document verbleven verzoeker en zijn familie immers zes jaar in Attak in de provincie Punjab in Pakistan verbleven hebben. In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker daarentegen vier en een half jaar in het Babo-kamp in Peshawar te hebben verbleven (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij gedurende vier en een half jaar in Babo verbleef (eerste asielaanvraag, verklaring, p. 9). Nog volgens zijn verklaringen was verzoeker daar niet geregistreerd, kon hij zijn verblijf op geen enkele manier aantonen en heeft hij er geen documenten gekregen (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker verklaart in onderhavig verzoekschrift ook geenszins hoe hij aan dit document is gekomen. Voort stelt de Raad vast dat er verschillende taalfouten in dit document staan. Het is geenszins aannemelijk dat een officieel document van de UNHCR schrijffouten als "Renationship", "Edusation" en "abode" bevat. Tevens werd bij verzoekers vader verkeerdelijk de afkorting CHI (child) genoteerd in plaats van HOH (Head of Household) en werd deze niet in de daartoe voorbehouden ruimte ingeschreven. Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan geenszins geloof gehecht worden aan de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde document van UNHCR. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit dit document geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn familie effectief zijn teruggekeerd naar Faryab in Afghanistan. Uit dit document blijkt immers hooguit dat zij hiertoe de intentie hadden. Bijgevolg kan het door verzoeker neergelegde document van de UNHCR geenszins een ander licht werpen op de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt na zijn verblijf in Pakistan te zijn teruggekeerd naar Faryab. De verklaring van de dorpsoudsten heeft ten slotte een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief. De brief van verzoekers moeder betreft een slordig, handgeschreven document met onduidelijke stempel. Dergelijk document van een dicht familielid, met bijzonder gesolliciteerde inhoud, herstelt verzoekers geloofwaardigheid niet. Hetzelfde geldt voor de brief van de streekgenoot die hij in België tegenkwam.. Dit getypte document kan door eender wie, eender waar en eender wanneer opgesteld zijn. Dit kan bezwaarlijk als een objectief bewijs beschouwd worden. Het artikel en de foto in de krant Metro tonen louter aan dat verzoeker aan een actie heeft deelgenomen maar geeft nergens aan dat hij omwille hiervan een vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit Faryab in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats

binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er tot op vandaag aanslagen en doden te betreuren zijn in Faryab en enkele persartikelen citeert met betrekking tot de veiligheidssituatie, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF